

VĚRA KRPÁLKOVÁ

DEN

KOLOBĚŽKY

DEN KOLOBĚŽKY

Věra Krpálková

Sdílíme věci, třeba koloběžky. Jestlipak sdílí ony s námi naše životy? Co když znají naše myšlenky, nálady, pocity, obavy i touhy? Pojďme to vyzkoušet! Vložme ruce na řídítka a sdílejme společnou cestu. Sbírejme střípky našich životů...

ČERVENÁ KOLOBĚŽKA

7:15

„Mami, proč tady leží? Mami! Koukej! Proč tady leží?“

Malý kluk se školním batohem na zádech, který byl snad větší než on sám, se jen tak nevzdával.

„Proč tady leží?“ opakoval svoji otázku. Ale žena pospíchající dva kroky před ním, s telefonem přilepeným na levé ucho, už vstupuje do vozovky na přechod a neodpovídá.

„*Proč tady ležím, chlapečku? Protože mě tady včera v noci zaparkoval jeden chlápek smrdící pivem a rumem.*“

Celou cestu přes město až sem si nakřáplým hlasem zpíval stále dokola jen jednu a tu samou písničku.

Chrám svatého Víta!

A znova. *Chrám svatého Víta!*

Na další slova si očividně nevzpomínal, ale zřejmě tušil, že tam nějaká budou, protože je co chvíli suploval slabikami la – la – la...

A pak zase od začátku: *Chrám svatého Víta!* opakoval, jak poškrábaná gramofonová deska.

„*Jako kdyby o tuhle písničku někdo v půl jedenáctý v noci stál,*“ říkala jsem si otráveně, ale dovézt ho až k jeho cíli jsem musela.

Na jeho obhajobu je třeba uvést, že se mě dvakrát pokusil postavit, než to vzdal, praštil se mnou o zem a odešel vratkým krokem domů.

„Proto tady ležím. Červená koloběžka, pohozená na kraji parku, a čekám na příštího zákazníka.“

Další zákazník, další řidič, další příběh.

„Kdybyste jen věděli! Nejen, že všechno vidím a všechno slyším. Dokonce i vím, co se vám honí hlavou. Jakmile položíte ruce na moje řídítka, vnímám všechno. To, co vám diktuje mozek, i to, co vám napovídá srdce.“

Nový zákazník, nový řidič, nový příběh.

Před chvílí kolem mě prošli ti dva. Žena a malý kluk. Profrčel tudy cyklista v šustivé zelené bundě a vzadu v parku, tam se prochází starší pán se psem. Venčí ho a hází mu aport. Ne, že bych toho člověka ze své trapné pozice viděla, ale slyším, jak na něj volá. V dálce sice cinká tramvaj a slabě hučí motory aut, ale tady u parku je nadpozemsky krásný klid. Ty zvuky dělají jen zajímavou kulisu cvrlikání ptáků a šumění listů v ranním větříčku. Tomuhle pohodovému světu přede mnou.

„A tak tady ležím, mám před sebou další pracovní den a pozoruji svět – i když teď posunutý o 90 stupňů...“

MEGERA

7:19

Silné ruce mě zvedly ze země a postavily na kolečka.

Hned, jak se mě dotkly, ucítila jsem silnou frustraci toho člověka. Jeho myšlenky probíhaly celou mou konstrukcí jako elektrický výboj.

„Megera to je! Normální megera! Jednu mám doma a jako by to nestačilo, za druhou jedu do práce. Je to normální? Aspoň doma kdybych měl klid!“

Hlavou mu probíhala jejich domácí hádka z předchozího večera.

„Tak už toho nech, mlátíš věcma a nadáváš tady už víc jak půl hodiny. Dal jsi té chudince šéfové už tolik zvířecích jmen! Od říční škeble přes pijavici a domácí drůbež jsi jmenoval snad všechny až k býložravcům. Tak ti ani vlastně nevím, koho máš v práci za šéfa.“

„Šéfovou,“ odvrknul jsem pobouřeně.

Následovala další čtvrt hodina vzteklého předkládání argumentů na podporu slabomyslnosti mé šéfové.

Na narážku já do toho kopnu, jsem od Kateřiny dostal doporučení: „Uklidni se, Milane. Svět je krásný... i s tvou šéfkou.“

„Zase si ze všeho děláš legrácky a nebereš moje problémy vážně, Káčo!“ vybuchl jsem jako sopka. „Já si nesu z práce málem infarkt a ty... ty...ty si z to děláš vtipy!“

Nabral dech a jako tečku si ulevil: „Šéfka je děsná megera! Pitomá, úplně pitomá megera.“

„Ano, tvoje šéfová je úplně pitomá,“ ozvala se Kateřina a mě se na chvíli ulevilo, že konečně se mnou souhlasí.

Obratem to však pokazila prohlášením: „Ona je tvoje šéfová a je pitomá. A ty pro ni pracuješ a jsi chytrý. Chápu to tak dobře? Chceš mi říct, že někdo, kdo je táááhle chytrý, dělá pro pitomce? Proč?“

To byla rána pod pás.

„Jak můžeš nadřžovat jí a stavět se proti mně? Slíbila jsi mi u oltáře, že se mnou budeš v dobrém i ve zlém. Slíbilas mi to!“ zařval.

Mírný výraz Kateřinina obličej se začal měnit ve vážný.

„Slíbila jsem ti, že spolu budeme v dobrém i ve zlém. Ano. Z toho, co tady ale vykřikuješ nepoznávám, jestli to je dobré nebo zlé.“

Jeho hlas začal opět nabírat podrážděný tón: „To máš jedno! Protože jsi slíbila být se mnou v dobrém i ve zlém, Káčo. A co děláš? Když mám starosti a problémy, nevnímáš mě. Když si stěžuji, neposloucháš. Když se trápím, děláš si z toho legraci. A když mi je mizerně, ty se směješ.“

„A co bys chtěl, Milánku?“

A sakra, zarazil se. Milánku mi neříká ani v posteli. Milánku mi řekla jen jednou nebo dvakrát v životě. A to byla hodně našťvaná...

„A co bys chtěl, Milánku?“ zopakovala. „Když jsem ti tedy dala ten slib být s tebou v dobrém i ve zlém...“

Když máš starosti, mám si je dělat s tebou, místo toho je řešit? Když si stěžuješ, mám se přidat a nadávat s tebou? Když se trápíš, mám si k tobě sednout a plakat? Když ti je mizerně, mám se cítit taky

mizerně? Protože jestli ano, tak jsi toho právě dosáhl! Ano, cítím se mizerně!“

Tou dobou už její hlas nabral výšek vhodných pro operní zpěvačku.

„Svět není vždycky krásný,“ odvětil on blahosklonně.

„Máš pravdu. Svět opravdu není vždy krásný. Zrovna teď jsi mi to dokázal. Je přesně takový, jaký si ho uděláme. A víš co? Bolí mě hlava,“ zakřičela těsně před tím, než se za ní s prásnutím zavřely dveře.

Káča hloupá! Kačena!

Jeli jsme kaštanovou alejí a myšlenky toho člověka se zklidnily. Vše zahalilo rezignované ticho.

Projeli jsme kolem zastávky autobusu a najeli do pruhu pro cyklisty. Tam jsem se rozechvěla jeho nešťastným vzdechem a všechny drátky ve mně se rozechvěly další vlnou nepříjemného napětí.

Osm hodin s tou ženskou, které nic není dobré, obnovil svůj poráženecký monolog. Tváří se kysele, jak kdyby snědla šťovík, neustále nás buzeruje, jestli už máme práci hotovou. Samé papíry, hlášení, tabulky, plány... Tváří se pořád, jako by jí nesloužilo trávení. Jako kdyby se jí zrovna vysypala krabička s připínáky. Hernajs, jak to přežiju? Osm hodin...

Najeli jsme na kruhový objezd, sjeli k tržnici a rozjeli se k vysoké jedenáctipatrové administrativní budově.

Osm hodin... Už aby bylo odpoledne a byl bych zase doma. Doma u Kačky. Tam, kde to voní večeří a vypraným prádlem... u Kačenky, která se na mě směje a srší vtípky. U Kačenky, která je se mnou v dobrém i zlém... i když ji někdy naštvu.

PRVNÍ KROK

7:44

Stalo se to včera. Zrovna, když ho s babi hlídali a mladí byli v kině.

Bylo to tisíckrát lepší než dostat drahý dárek zabalený v celofánu a ovázaný nadýchanou mašlí. Byl to dar z nebes. Požehnání, že u toho mohl být, když ten malý chlapík udělal první krok.

Zdvihl ze země umazaný bryndák a přitom, jak se mu ho snažil podat, se postavil. Nebezpečně se zakymácel na vratkých nožičkách a udělal k němu svůj první krok.

„Tak kampak míříš, mladý muži?“ otázal se vnuka dojatě.

„De...de,“ vyráželo ze sebe dítě a on se díval na toho malého prcka zvlhlýma dojatýma očima.

Z pusy, roztažené od ucha k uchu, vytékala jeho vnukovi slina. Z jeho malého hrudníčku se ozývalo radostné hrkání, jak projevoval svoje nadšení, že konečně umí chodit.

Jsem to ale pyšný děda! pomyslel si. Možná senilním, ale neexistuje pro mě krásnější chvíle než tato.

Tvůj první krok.

Kam tě asi zavede?

Spolu s pyšným dědečkem jsem přemýšlela: „*Ano, kudy půjde tvoje cesta?*“